

врѣвъ свѣтли мѣниста; но чепици Пикола отъ рождението си не бѣше носила, тя ходѣше съ дървени обувки, а още по-често — тичаше боса.

Каква веселба се вдигна сега въ градината! Никога още малката Пикола не бѣ се веселила тъй.

Бърже минаваха есеннитѣ мѣсеци; приближи Рождество. Американцитѣ готвѣха елха и подаръци.

— Ами на тебе какво ще подарятъ за празника? — попита еднажъ едно отъ дѣцата Пикола.

Тя съ очудване разтвори голѣмитѣ си очи: никога не бѣ ѝ се случвало да чува за нѣкакви коледни подаръци.

— Нима ти не знаешъ, какъвъ празникъ е рождество Христово? попита малкиятъ Джимъ и сериозно погледна Пикола.

— О да! азъ зная, че въ този день се е родилъ младенецътъ Исусъ. Ние съ мама ходихме въ църква, и тамъ азъ видѣхъ иконата, на която е нарисуванъ младенеца въ яслитѣ, срѣдъ крави и овце, които спятъ.

— Какъ ти да не знаешъ, Пикола, че прѣзъ нощта, срѣщу Рождество, дохажда дѣдо Коледа и туря играчки въ всичкитѣ дѣтски чорапи? Трѣбва тѣ непрѣмѣно да се закачатъ около огнището. Дѣдо Коледа ходи съ голѣмо сандѣче, въ което има много играчки и разни сладки.

Пикола слушаше като на сънѣ. Мигаръ и нѣй ще донесе дѣдо Коледа играчки? Момиченцето отърча въ кѣщи, а прѣдъ нейното въображение се нижеха разни примамливи нѣщица: кукли, топки, хубавички каручки съ кончета, кубчета, кирпичи за строение, — всички красиви играчки, каквито тъй